

THE PROTECTION
OF THE MOTHER
OF GODПОКРОВ
ПРЕСВЯТОЇ
БОГОРОДИЦІ

1A Davenport Terrace, Wayville, South Australia 5034 | Phone & Fax (08) 8272 6031

ЧЕРВЕНЬ

2015

JUNE

Неділя Всіх святих

Почитання святих почалося ще з часів перших християн. Приклад мучеників у перших віках дав поштовх до їх почитання. Смерть за Христову віру свідчила про віддану любов до Ісуса Христа та його церкви. Сам Ісус казав: «Це моя заповідь, щоб ви любили один одного, як я вас полюбив! Ніхто неспроможний любити більше, ніж тоді, коли він за своїх друзів своє життя віддає» (Йо 15;12,13). Перший приклад досконалої любові показав мученик за Христову віру **архидиякон Стефан**. Він є немовби старозавітнім патріархом Святих. «І каменували Стефана, який взивав, мовивши: «Господи Ісусе, прийми дух мій!». А впавши на коліна, закликав сильним голосом: «Господи, не постав їм цього за гріх!» І промовивши це, смертю заснув» (Ді 7;59,60). Його смерть стала початком для святих мучеників християнської віри: «... І настало того дня велике переслідування Церкви, що в Єрусалимі. Всі, крім апостолів, розсипались по селах Іудеї та Самарії».

Уже в IVст. імператор **Костянтин Великий** збудував у Константинополі **церкву на честь дванадцяти Апостолів** (як знаємо зі св. Письма, усі апостоли, крім св. Іоана, закінчили своє земне життя мученицькою смертю). Пізніше поширився ще й культ апостолів, ієрархів, аскетів, монахів та монахинь, тих, хто засвідчив вірність Христові своїм праведним життям. Таких християн, чиє життя було прикладом для наслідування, почали згадувати і оспівувати у Літургійних текстах. Це були апостоли, святителі, преподобні, мученики, ісповідники, безсрібники, чудотворці та ін.

Кожний день церковного року присвячений якомусь святому чи групі святих. Але є багато святих, про яких ніхто не знає і не здогадується. У Божому Провидінні їх імена записані у **Книзі Життя**. Тому, щоб віддати їм належну шану, Церква присвятила **день для почитання усіх Святих**, які не входять у річний цикл церковного календаря. Християни різних країн мають визначений день для почитання своїх національних Святих. Для нас, українців, таким особливим днем є четверта неділя після Трійці – Неділя Всіх Святих Українського народу.

Перший описаний угорі празник – це празник на честь святих, але не всіх, а тільки Мучеників. Уже за часів св. Івана Золотоустого, який на празник Всіх Мучеників написав проповідь, у східній церкві це свято святкувалося в першу неділю після Зіслання Святого Духа. Найдавніший сирійський календар подає з 411 року п'ятницю як день всіх Мучеників. А халдейці і сирійці в цей день згадують всіх ісповідників. Ще в IVст в Едесі (теперішня Туреччина) 13 травня святкували день всіх Мучеників. Святий Єфрем Сирин написав свій гімн з нагоди цього свята. Св. Максим з Турину в Vст. виголосив проповідь на честь всіх Мучеників вже в першу неділю після зіслання Святого Духа. Папа Боніфатій IV у 610 р. одержав від імператора Фоки римський Пантеон і присвятив його Пречистій Діві Марії і Мученикам. Деякі літургісти вбачають у цьому початок свята Всіх Святих. Папа Григорій III (731-741pp) у базиліці св. Петра посвятив каплицю на честь Всіх Святих, відтоді на Заході починається це святкування.

Однак невідомо, коли свято всіх Мучеників почало називатися святом Всіх Святих. На Сході за імператора Лева Мудрого (886-911pp) це свято було вже загальнопочитане і був збудований храм на честь Всіх Святих. А на Заході Папа Григорій VII (1073-1085pp) встановлює це свято 1 листопада (що й зараз практикується в Латинському обряді).

На сьогодні у нашому східному обряді **свято Всіх Святих** припадає на першу неділю після П'ятидесятниці, що має велике символічне значення. Ми знаємо, що від зіслання Святого Духа на Апостолів розпочинається історія Христової Церкви. Апостоли, повні Святого Духа, вийшли у світ нести Благую Вістку усім народам землі. Плодом їхньої проповіді власне є праведне життя багатьох навернених людей, що своїм чеснотливим життям засвідчували, що вони є плодом Святого Духа. «І страх напав на кожную душу: багато було чудес і знаків, що їх апостоли робили. Всі віруючі були в купі й усе мали спільним. Вони продавали свої маєтки та достатки й роздавали їх усім, як кому чого треба було. Щодня вони однодушно перебували у храмі, ламали по домах хліб і споживали харчі з радістю і в простоті серця; хвалили Бога і втішалися Любов'ю всього люду. Господь же додавав щодня (до церкви) тих, що спасалися» (Ді 2; 43-47).

Диякон Костянтин VI ст. у своїй проповіді першої неділі після П'ятидесятниці сказав: «Церква визначним і дуже світлим празником згадує ці славні всесвітні безсмертні квіточки, що їх видала ціла земля, постійно наводнювана ріками Святого Духа».

Святий... Хто він такий? Багато людей сьогодні думає, що святим можна стати лише у монастирі, мовляв люди там повністю віддані Божим справам, їх не турбує суєта цього світу, і тому лише вони можуть досягнути це. Звичайно, у цьому є певна рація, однак святими можуть бути не лише духовні особи. Святим є той, хто вірний своєму покликанню, той, хто сумлінно виконує свої щоденні обов'язки щодо Бога та ближнього. Покликання до святості має кожен, а не по-одинокі. Саме святості хоче від нас Ісус Христос: "Отож, будьте досконалі, як досконалий Отець ваш Небесний!" (Мт. 5,48)

Церква подає нам приклад багатьох християн, серед яких і миряни також, які зрозуміли цей заклик та зуміли його втілити у своєму земному житті. Цим вони ніби говорять: "Дивіться! Ми були такі, як і ви, також були оточені світовим, гріховним зіпсуттям, випробувані багатьма спокусами, але з Божою ласкою змогли жити святим життям". Вони зрозуміли, що можуть все в Тому, Хто укріплює їх (пор. Флп. 4,13). Так, людина своїми силами ніколи не зможе цього досягнути, проте з Богом вона може все.

Святими можуть бути і люди різного віку. Прикладом "підліткової" святості є Домінік Савіо, який був звичайним учнем. Незважаючи на свій короткий вік (помер у 14 років), він зумів полюбити Бога понад усе. Прикладом "материнської" святості є Жанна-Бернадетта Молля. Це – свята мати минулого століття. Коли була вагітною, лікар сказав їй, що вагітність має ускладнення, і, якщо вона наважиться народжувати, може сама при цьому померти. Її вибір був нелегким, але вона вирішила дати життя дитині, яку носила під своїм серцем. Дитина таки народилася, а мати втратила життя.

Головним у житті святих була велика любов до ближнього, адже, якщо ми любимо ближнього, який так близько біля нас, то з певністю можемо сказати, що любимо Бога, який є на небі. Бога ніхто ніколи не бачив. "Коли ми любимо один одного, то Бог у нас перебуває, і його любов у нас досконала" (І Йов 4,12).

Це свято нагадує про наше покликання до святості. Тож нехай приклад Христа та всіх святих надихає нас на життя, сповнене любові до Бога та ближнього.

Уперше в Зарваниці відбулася єпископська хіротонія

21-22 травня унікальна історична подія відбулася у всесвітньо відомому Марійському духовному центрі «Зарваниця», де звершено хіротонію єпископа-помічника Тернопільсько-Зборівської архієпархії УГКЦ Теодора (Мартинюка).

Головним його святителем став Отець і Глава УГКЦ Блаженніший Святослав, а співсвятителями – владика Василій (Семенюк), Архієпископ і Митрополит Тернопільсько-Зборівський, та владика Венедикт (Алексійчук), Єпископ-помічник Львівської архієпархії. 21 травня, на свято Вознесіння Господнього, під час Вечірні, відбувся Чин архієрейського найменування, яким розпочалися літургійні відправи, пов'язані з хіротонією ієромонаха Теодора. Під час цього Чину новоіменованій владика на Євангелії склав присяги на вірність Вселенському Архієреєві та Главі УГКЦ. А наступного дня, 22 травня, на свято перенесення мощей святого Миколая, архієпископа Миролікійського, до Марійського духовного центру «Зарваниця» зійшлася чимала святочна громада вірних, котрі бажали стати свідками знаменної церковної події - поставлення нового ієрарха.

В Архієрейській Літургії, окрім Глави УГКЦ, митрополитів та єпископів УГКЦ та РКЦ, взяли також участь і настоятелі монаших чинів і згромаджень, ієромонахи, протоієреї та ієреї, монашество, семінаристи, представники обласної та міської влади, керівники церковних і громадських організацій, родина владика Теодора та гості з багатьох європейських країн, котрі були друзями в роки навчання, викладачами, духовними наставниками.

Рукоположення відбувалося в першій частині Божественної Літургії, під час якої новопоставлюваний архієрей Теодор тричі публічно склав визнання своєї віри. Після цього відбувся Чин хіротонії, на завершення якого нововисвяченого єпископа одягли в архієрейські ризи. Тоді Блаженніший Святослав вручив владичі Теодору архієрейський жезл – символ його влади. Величне літургійне дійство, котре включало потрійний обхід навколо престолу, коліноприклоніння з покладанням рук, глибокі за змістом молитви та благоговійний спів, завершилося тим, що вже перед читанням Євангелія нововисвячений владика Теодор зайняв місце поміж новими співбратами — єпископами.

Після Євангелія до усіх присутніх звернувся Глава УГКЦ Блаженніший Святослав. Він, зокрема, сказав: «У Євангелії від Луки ми бачимо Ісуса Христа, котрий стоїть серед численного люду і кожен хоче до Нього доторкнутися, тому що сила, яка оздоровляє, гоїть рани, просвічує розум і серця виходить від Спасителя.

Псалмопівіць натхненно говорить: Господь силу своєму народові дасть, Господь – твердиня помазаника свого. Ці слова влучно описують постать святого Миколая, перенесення мощей якого вшановуємо. Святий Миколай – взірець досконалого єпископа. Сьогодні його мощі є джерелом сили для людей і Церкви.

Господь наставляє силою Святого Духа єпископів, щоб зробити народ сильним. Єпископ покликаний управляти Божим людом та освячувати його. Сьогодні вперше в Зарваниці, переживаючи подію хіротонії, мусимо збагнути, що через силу служіння нового владика Господь хоче оздоровляти, навчати словом істини. Господь хоче, аби кожен із нас мав доступ до тієї сили.

Владика Теодор на своєму гербі написав девіз «Боже, допоможи мені». Сьогодні вас Господь сповняє своїм духом. Його сила сьогодні спочила на вас. Тому тішиться Церква і народ, тому що єпископська хіротонія є знаком присутності Бога між нами. Сьогодні поручаємо вас під особливу опіку Пресвятої Богородиці, яка тут у Зарваницькій іконі є джерелом благодатей. Нехай вона вчинить з вас нового, доброго, теплого Миколая нашої Церкви. Пресвята Богородице, молися за нас і весь український народ».

Під кінець Архієрейської Літургії новопоставленого Єпископа-помічника Тернопільсько-Зборівського від імені Святішого Отця Франциска, Апостольського нунція в Україні Томаса Едварда Галіксона привітав монсенйор Петро Тарнавський: «Сьогодні ви приєднані до грона апостолів, Ви – Теодор – «Божий дар», тому в цей знаменний для вас день випрошуємо у Господа для вас щедрих дарів на нелегку працю».

Глава УГКЦ Блаженіший Святослав подякував архиєпископу та митрополиту Тернопільсько-Зборівському Василю: «Сьогодні ми радіємо разом з владикою Васи́лем, адже йому насправді потрібна допомога. Дякуємо, що ви так безкорисливо жертвуєте собою і турбуєтеся про паству. Іменем владики на Хмельниччині називають архітектурні проекти. Навіть я, Глава Церкви, почувуюся біля владики Васи́лія, любленим. На підсилення духу вашої ревності Господь посилає вам помічника.

А до владики Теодора сказав: «Владико Теодоре, ви світіться силою благодатей. Я бажаю вам бути сильним помічником для сильного владики».

На завершення зі словами подяки до усіх присутніх звернувся новий ієрарх УГКЦ преосвящений Теодор. Його слова були сповнені справжнього Божого духу, любові і духовної зрілості. Особливо зворушливим для усіх присутніх стало його подячне слово до присутнього на Літургії батька, світлої пам'яті мами, брата, рідних, усіх кого Господь послав на дорозі його життя та служіння.

«Кожен із нас приходить на світ, аби виконати Божий план. Тому в цей важливий і відповідальний для мене день складаю подяку Блаженнішому Святославу, який у найважливіших моментах мого життя вказував на Божі знаки. Хіротонію сприймаю як сповнення Божої волі.

Господь посилає мене до Тернопільсько-Зборівської архієпархії, щоб я збагатився вірою і побожністю, прошу прийняти мене під святительську руку, а я чим зможу допомагатиму духовенству та вірним Тернопільсько-Зборівської архієпархії.

Не уявляю свого життя без духовного фундаменту, який заклали мені батьки. Саме їм завдячую, що привели до зрілості прийняття чернецтва. Вирішальну роль у цьому рішенні було спілкування з ісповідником віри монахом-студитом Порфирієм, від якого пізнав красу монашого життя. І сьогодні найбільшим моїм переживанням є те, що мушу покинути монастир. Прийнявши єпископський сан, внутрішньо залишаюся монахом, аби, якщо буде на те Господня воля, на старості повернутися до монастиря».

Звертаючись до духовенства Тернопільсько-Зборівської митрополії, владика Теодор зазначив: «Господь посилає мене до вас, щоб бути вашим співбратом».

На закінчення свого подячного слова новопоставлений владика звернувся до Пресвятої Богородиці з проханням, аби його служіння відбувалося під її материнським покровом і заступництвом.

Велична духовна подія закінчилася молитвою за Україну.

Глава УГКЦ розповів Пані про події в Україні

24-25 травня у Ватикані проходить ІХ сесійне засідання Звичайної ради секретаріату Синоду Єпископів Католицької Церкви. Праця відбувається під особистим головуванням Святішого Отця Франциска.

У засіданні Ради бере участь Глава УГКЦ Блаженіший Святослав, як член цієї Ради Секретаріату Синоду Єпископів. Під час праці цього важливого органу Вселенської Церкви Блаженіший Святослав зустрівся з Папою Франциском, який поцікавився подіями в Україні та вкотре запевнив про свою близькість до українського народу та постійну молитву за всіх, хто страждає.

У порядку денному засідання опрацювання проекту тексту "Instrumentum Laboris" та методології проведення XIV Генеральної асамблеї Папського Синоду, яка відбудеться в жовтні 2015 року на тему: "Місія і покликання сім'ї у Церкві та у сучасному світі".

Десять порад Блаженнішого Любомира Гузара українцям

20 травня в Українському католицькому університеті відбулася зустріч львівських підприємців з Блаженнішим Любомиром Гузаром, який до 2011 року очолював Українську Греко-Католицьку Церкву. Попри заявлену тематику – бізнес та підприємництво – значна частина питань до кардинала стосувалася єдності України та церкви, війни та її наслідків, російської агресії і навіть того, як цю агресію пробачити.

ZAXID.NET обрав найцікавіші міркування Блаженнішого Любомира і його поради українцям у нинішній непростий час.

Про владу і політиків - Блаженніший Любомир переконаний, що людина, яка йде у владу, має служити народові, а не використовувати повноваження для власного зиску. «Влада від Бога. І ми маємо пам'ятати, що можновладці одержали владу на користь людей. Тому на цю владу треба дивитись, як на служіння. Політик, державний муж має думати категоріями держави та служіння. Він слуга свого народу. Тому ми повинні обирати політиків, запитуючи їх, чи вони хочуть нам служити», – каже він.

Про децентралізацію - Кардинал вважає, що кожна гілка влади має виконувати свої функції і не зазіхати на функції іншої. «Є поняття субсидіарність, яке означає, що не повинна вирішувати будь-яку суспільну справу вища влада, якщо це може зробити нижча влада. І, відповідно до того, певні речі мусить робити держава, інші речі може робити область чи район», – зазначає Любомир Гузар.

Про єдину українську церкву - Духовний наставник греко-католиків не відкидає можливості створення в Україні єдиної помісної церкви. «Проблема єдності церкви не є ані політичною, ані суспільною. Це проблема релігійна. Ісус Христос постановив одну церкву, єдину. І щоразу, коли виголошуємо «Символ віри», кажемо: «Вірую в єдину церкву». Але ми, люди, через наші гріхи поділені. Ми кажемо, що маємо чотири церкви в Україні – три православні і греко-католицьку. Це не правда. Ми маємо одну церкву, але поділену. Люди самі поділили єдину київську церкву», – наголошує він.

«Недавно Україну відвідували представники Ради церков, яка об'єднує понад 300 релігійних організацій. Зверніть увагу – понад 300. Це свідчить про те, що ми, люди, любимо ділити. Але нам треба думати, як би українці могли повернутися до первісної єдиної церкви. Часто кажуть, що це неможливо. А я не кажу, що це неможливо, я кажу, що це складно. Але якщо б ми дійсно прагнули і працювали в тому напрямі, то, за Божої помочі, ми би змогли повернутись до тієї єдиної церкви, яку колись в Україні впровадив рівноапостольний князь Володимир», – пояснює Блаженніший.

Про патріотизм і єдність України - Любомир Гузар наголошує, що українцям треба об'єднуватися і любити свою Батьківщину, бо іншої в нас нема і не буде. «Треба сказати собі, що я народився українцем, так Бог дав і я маю обов'язок дбати про свій народ. Згадаймо Десять заповідей Божих: «Шануй отця і матір». Ми повинні любити всіх на цьому світі, але особлива любов і опіка має бути до батька і матері. А Батьківщина – це в широкому значенні національна родина, і іншої в нас немає. Якщо я українець, то я маю дбати про Україну. Християнський патріотизм – це любити свій народ, буди його гідним сином. Але не можна ненавидіти якийсь інший народ», – зазначає він.

Про російську агресію - Преосвященіший Любомир радить українцям не лише любити свій народ, а й з повагою та розумінням ставитися до інших народів. Він наголошує, що не можна ненавидіти нікого, навіть Росію, яка наразі є агресором. «Ми, українці, маємо відстоювати свої права, боронити свій народ. Але ми не маємо будувати наше ставлення до Росії на основі ненависті. Ми повинні допомагати всім народам бути щирими дітьми свого народу, бути патріотами. Митрополит Андрей Шептицький поїхав до Росії, щоб там поширювати церкву, багато зробив для Росії. Хоча в ті часи Росія не була для нас великим другом.

Однак Митрополит не вагався і поїхав туди. Тож маємо приклад людини, яка любить своє, але готова допомагати іншим», – пояснює своє ставлення до сусідньої держави він.

Про вплив війни на українців - Блаженніший визнає, що українці виявилися не готовими до війни як у технічному, так і в моральному плані.

«Наші вояки пішли на фронт невідготовленими. Я не кажу про зброю чи інші речі. Я говорю про психологічну готовність. Коли вони раптом навколо себе побачили поранилих і загиблих товаришів, це справило на них колосальне негативне враження. Дай Боже, щоб ця війна скоріше скінчилася, але незалежно від того, воїни мусять бути відповідно підготовлені – не лише правильно застосувати зброю, а й мати психологічну підготовку», – зазначає Любомир Гузар. Разом з тим, він наголошує, що тим, хто постраждав від конфлікту на Донбасі, – як бійцям, так і цивільним – потрібна професійна допомога. «А тим, що вже пережили війну, що глибоко потрясені, мусимо намагатися допомогти, лікувати їх. Тут потрібна допомога фахівців. Ми, як спільнота, повинні ставитися до того позитивно – не закидати, не нарікати, не ранили людей, а намагатися допомагати, створювати атмосферу, у якій ці бідні жертви війни будуть крок за кроком приходити до тями, щоб росіяни були патріотами Росії, але не імперії», – каже душпастир українців.

Про бізнес - Українським підприємцям Блаженніший Любомир радить не гнатися за швидким заробітком, а працювати на майбутнє.

«Наші підприємці мають дуже ретельно вивчати далекосяжні програми розвитку, а не шукати швидких та легких прибутків. Вони повинні провадити бізнес так, щоб мати довготривалі доходи і щоб якнайбільше давати людям можливість працювати», – пояснює Кардинал.

Про корупцію - Любомир Гузар наголошує на потребі боротьби з корупцією, але зазначає, що необхідно ліквідувати не наслідки, а причини зловживань. «Корупція – це злочин і гріх. Церква мусить співпрацювати зі спільнотою, вживаючи всіх можливих заходів, щоб долати причини корупції. Ми маємо допомагати чиновникам створювати атмосферу, у якій корупція буде зникати. І не дай Боже, щоб у самій церкві була корупція. Мало сказати, що корупція буде покарана. Ми не позбудемося її, поки люди самі не перестануть красти», – переконаний він.

Про еміграцію - Наставник греко-католиків не бачить нічого поганого у виїзді молоді за кордон, якщо після цього молоді люди повернуться в Україну і привезуть з собою нові знання.

«Треба їхати за кордон, але повертатися – навчатися і повертатися. Так зробила Японія наприкінці XIX – початку XX століття. Японія в ті часи не була розвинутою державою. Але вони вислали студентів по цілому світу. Тоді японські студенти були всюди, але всі вони повернулися додому і застосували те, чого вони навчилися. Так Японія стала потужною», – розповідає Любомир Гузар. При цьому він наголошує, що поїхати – не значить залишитися назавжди. «Не треба боятися їхати за кордон – треба боятися залишитися там. Той, хто залишається, не буде щасливим. Пам'ятайте, що жити за кордоном – це бути громадянином другого класу. Не їхати, щоб шукати там нібито щастя, а їхати вчитися і привозити щось добре додому», – пояснює духівник.

Про зміну світогляду - Блаженніший Любомир переконаний, що Україна досі не змогла вповні позбутися радянського світогляду.

«Багато в Україні, особливо в політичному, економічному секторі треба будувати наново. Ми маємо велику традицію, яку не знищиш. Так, нам треба вивчати власну історію. Але треба дізнаватися й нове. І дізнавшись, застосовувати це, будувати – не відбудовувати радянську Україну, а будувати українську Україну. Багато з нас, мусимо це визнати, усе ще живе радянськими поняттями. Наприклад, дуже багатьох людей чекають, що нам дасть влада, що вона за нас зробить. А треба навчитися працювати самим», – радить українцям Любомир Гузар.

The Head of the UGCC met with the Prime Minister of Ukraine

On Friday, 29 May, His Beatitude Sviatoslav, the Father and the Head of the UGCC met with Arseniy Yatsenyuk, Prime Minister of Ukraine. The meeting was also attended by Bishop Josyph (Milian), Bishop of the Kyiv Archeparchy, and people's deputy of Ukraine Viktor Yelenskyi.

During the conversation the sides discussed the examples of cooperation of the UGCC and state structures of Ukraine. His Beatitude Sviatoslav spoke about the social service, which in the current special circumstances the Church is accomplishing. It was about the ministry for the forced settlers, the wounded, Ukrainian soldiers. His Beatitude Sviatoslav stressed the need for regulation of the legal framework that would allow better and more effective social ministry of the Church.

Particular attention was paid to the preparation for celebration of the 150th anniversary of Metropolitan Andrey Sheptytskyi. The Head of the UGCC thanked the Head of Government for the establishment of the organizing committee of Metropolitan Andrey's honour and for those initiatives that were decided to realize.

In memory of meeting His Beatitude Sviatoslav made a present for Arseniy Yatsenyuk - the book "In the Pilgrimage to the dignity and freedom ..." and the icon of St. Mykolay, the Wonderworker of Myra and Lycia.

The Head of the UGCC met with the Ukrainian youth in Rome

As a part of His pastoral visit to Saint Sophia cathedral in Rome His Beatitude Sviatoslav, the Father and the Head of the UGCC met with the youth community of the cathedral.

In His conversation with the young representatives of the Ukrainian diaspora in Rome, His Beatitude Sviatoslav said that young people in today's circumstances are "very active, they become the driving force in the church and public life, full of new ideas and like to break many stereotypes of social life". His Beatitude thanked especially the youth community for honouring the Heroes of Heavenly Hundred during the pilgrimage of bishops of the UGCC Synod to the tombs of the Apostles during the visit "Ad Limina". "It's especially impressed our bishops so on their behalf I express gratitude for this organization," - said the Preacher.

His Beatitude also encouraged young people of Rome to join the church-wide youth initiatives, including participation in World Youth Day, which in 2016 will be held in Poland and for the first time in the history, the Ukrainian language will be one of the official languages.

At the end of the meeting, members of the youth community made a present for His Beatitude Sviatoslav - a self made blue and yellow bracelet, which is a symbol of youth charitable community of Saint Sophia Cathedral, proceeds by self made bracelets the youth directs for the treatment and help for Ukrainian children who are undergoing their treatment in Italy.

In Vatican was finished the ninth meeting of the Ordinary Council of the General Secretariat of the Synod of Bishops

From 25th till 26th of May in Vatican was lasting a regular meeting of the Ordinary Council of the General Secretariat of the Synod of Bishops, the task of which was a preparation to the XVI Ordinary General Assembly of Synod taking place in Vatican in October 2015, on topic "Mission and vocation in family and Church in a modern world".

We remind that the Head of the UGCC, His Beatitude Sviatoslav is also a participant of this Council.

In a closing communiqué of the Secretariat of the Synod is said, that a work of the meeting was headed personally by Pope Francis, "assuring with his presence an importance pointed to the actual synodal way".

During the session, the participants of the Council were analyzing the project of the working document of the next synodal meeting, prepared on the base of a final report of the previous Extraordinary Assembly of the Synod of Bishops and appropriate answers for questions, sent to each of the episcopates.

An adapted text was submitted to the Secretariat of the Synod for an exact wording, translations into different languages and publication in a few weeks. Besides, some suggestions were made about a renewal of the methodology of conducting the next synodal assembly.

The Head of the UGCC told His Holiness about the situation in Ukraine

On 24th-25th of May in Vatican was held IX session meeting of the Ordinary Council of the General Secretariat of the Synod of Bishops. The work was set under the individual chairmanship of Holy Father Francis.

The Head of the UGCC, His Beatitude Sviatoslav took part in the meeting of the Council as a member of the Council of the General Secretariat of the Synod of Bishops. During the workout process of this body of the universal Church, His Beatitude Sviatoslav met with Pope Francis who got interested in all events happened in Ukraine and assured once again in his propinquity to the Ukrainian people and constant praying for everybody who suffers.

On the agenda of a meeting is an adapting of the project "Instrumentum Laboris" and methodology of conducting the XIV General Assembly of Pope's Synod that is going to be held in October 2015, on topic "Mission and vocation in family and Church in a modern world".

Presentation on the current situation in Ukraine to Kirche in Not

His Beatitude Sviatoslav Shevchuk, Major Archbishop of the Ukrainian Greek Catholic Church. May 11, 2015

Thank you for the invitation to come and meet with you today.

Today, during our meeting, I'd like to share with you just a glimpse of our life, to paint you a picture of what life is like in Ukraine today and how the Church is working to adapt its ministry and to prepare its leaders to serve in the current conditions of war and transformation.

The war in Ukraine, its humanitarian consequences, on the background of lagging social and government reforms and change are part of a **new emerging reality in Ukraine**. In the process of all these events, roles and responsibilities of different institutions are being redefined, new relationships are being forged, new needs are emerging, and in some cases old needs, which were hidden are being revealed. The Church is not apart or separate from these changes.

Learning to respond adequately to and live in this new reality, that 2 years ago, no one could have imagined, was the topic of my pastoral letter to our priests at the beginning of 2015 "Pastoring in the conditions of war". The vocation of the Church does not change with events, but changing realities effect how we live this vocation to share the message of God's love and to provide spiritual care and guidance to our faithful and to the needy and vulnerable.

Through all the events of the last two years, I can state that the conceptualization of what Church means in society was transformed in Ukraine. Against the backdrop of a growing secularism in Europe, in Ukraine we are experiencing a fresh rediscovery of Church - a Church that serves; and priests, religious, faithful who live as a "shepherd living with the smell of the sheep, having put their "own skin and heart on the line" they can hear "the warm and heartfelt words of thanks from those they helped." These experiences have showed us a new openness of people to the Church, which presents new opportunities for helping those in need, and also for preaching the gospel.

Today – Ukraine faces many trying and difficult 'fronts' of battle – all simultaneously: aggression and war on its eastern territory and the resulting humanitarian crisis and psychological traumas (PTSD), a vicious informational war, lagging and painful reforms, economic recession, overall fatigue. All these have contributed to a complicated pastoral situation, and have caused us to intensify our ministry in many areas.

We are struggling to respond. But they key phrase is that we ARE struggling, we ARE seeking for answers, for better ways to respond and in this, I believe that we ARE growing. The Church is rediscovering an intensity of its voice and vocation as the "**Church that serves.**" Sometimes, today, it almost seems that our whole world has become a make-shift hospital, where we are called to provide refuge 'from the storm', good cheer to those who have lost their livelihood, comfort for those suffering loss, encouragement and guidance to those serving and giving, healing and help for those struggling with the psychological and physical repercussions of trauma. This is our reality. **The Church that serves is our response.**

The Church that serves by providing humanitarian aid and counseling. To illustrate, I'd like to start with an example: Dariya Bilechko and her 3 year old daughter fled their home in Vuhlehirsk, after their village had been shelled for 2 weeks straight. They still suffer elements of post trauma disorder, but it turns out that they fled just in time. Soon after, the Ukrainian forces, no longer able to hold their position in the town had to retreat, and the village was leveled by Russian forces 2 weeks later. Only 3,000/10,000 people remain in this village, now located in the occupied territories. Dariya and her daughter moved to a region near the Khakiv oblast, near the Sviatohirsk monastery. Dariya and her daughter are 2 of 5000 displaced persons living in this rural area. Identified as a vulnerable target group, Dariya received financial assistance from Caritas to help her get through the winter, and purchase necessities.

The practical help offered by Caritas was made possible, because in the last half year Caritas opened up 5 new offices in Eastern Ukraine, while continuing to maintain its services in Western Ukraine, Odessa and Kyiv. Now the second largest relief organization working in the region (after the Red Cross), they have been able to help up to 50 000 displaced persons with a similar type of assistance. However, these figures still fall short of the sheer magnitude of needs. According to official UN statistics, there are at least 1.2 million internally displaced persons in Ukraine - a quarter of which are children. The majority of them are located in the regions closest to the conflict zone. In addition to providing for their physical survival assistance, there is a great need for psychological and spiritual assistance, especially for the children, many of whom experienced bombing and explosions first hand.

After so much destruction, the humanitarian crisis will continue for many years, even if the conflict is brought to an end soon. Many of those who have been displaced will not have a home to come back to. However, if the conflict continues, and there is a NEW offensive – into a populous area like Mariupol, the number of displaced persons could be increased by 500 000. Practically in one day. This is a growing humanitarian crisis, the magnitude which has not yet fully been revealed.

The Church that serves through chaplaincy programs. There are currently a total of approximately 200 000 armed forces serving in the conflict zone by rotation– 40 000 serving in the ATO at any given time. Our chaplaincy ministry has been another emergency ministry which has grown over the course of the last two years to try to accommodate to this growth. The support we had from KIN for the development of military chaplains in previous years laid the foundation for the growth of the ministry. The number of chaplains has grown from 61 chaplains to 96. Most chaplains, have served 3-4 rotations (each from 21-45 days) in the ATO region, leaving behind their wife and children (71% of our chaplains are married priests). Another growing need is pastoral care for the hundreds of volunteers who by their work and efforts have been filling the responsibilities which the government has not been able to fill in its current state.

There are also other chaplaincies for other vulnerable groups, who are overlooked in the heat of crisis (youth, the sick, and prisoners). With your help, we are making a concerted effort to keep the development of these chaplaincies growing – through formation and training for the chaplains and volunteers.

The Church that serves through the active and informed pastoral ministry of all of our priests. As soldiers and volunteers go through rotation, return from the front, and begin to work through their experiences in many cases experiencing various degrees of PTSD, our priests are being trained to understand the basics of first aid/first response for PTSD. We have been working to provide all the priests of the UGCC with this training on identifying signs of PTSD, first aid response to it, and also reference information for those who need additional help. This training also includes work on bereavement and also special wounded groups (esp soldiers who have lost limbs and eyes, and their families).

Another ministry, a network of eparchial centers for work with those struggling with alcohol and drug dependencies which we launched in 2008, is also undergoing additional trainings, strengthening and expansion of their ministry, in preparation for assisting soldiers and volunteers with PTSD, as it is often complicated by alcohol abuse.

The Church that serves by helping to build parish communities and to keep a sense of solidarity in these difficult times. In 2011, the Synod approved a new program for the Church – “Vibrant parishes – the place for meeting the living Christ.”

The program was the end of 3 year process of reflection and evaluation of the growth of the Church, and identifying priorities for the future. The program was launched in 2012, and is designed to provide inspiration, experience sharing between parishes and eparchies, and also practical guidelines and materials for parish community development. In the course of the project we have developed new channels of communication between eparchies and priests. We are making good use of this new network to communicate information and coordinate our pastoral response.

The Church that serves the people of Eastern Ukraine through the activation of our Exarchates. The growth of our infrastructure in Eastern Ukraine has been one of our main priorities over the course of the last 5 years. To aid in this, we created additional exarchates, to help better administer to the needs of each region. These changes were very timely, and today are helping us to respond to the crisis better. The Donetsk exarchate is experiencing a critical time, as the front of battle has exclusively been on its territory. Many of its buildings and material goods in the city of Donetsk were seized at the start of the conflict. While some have been returned, the activities of the Church are limited in the city and certain priests/hierarchs are black-listed in the occupied zone. For this reason, and the Bishop and the exarchial center had to be moved to Dnipropetrovsk, to be able to continue the coordination of our parishes, which are territorially located on both sides of the conflict. This quick adaption to the circumstances was made possible thanks to the help of Kirche in Not. **The Church that serves** by carrying a message of hope and forgiveness. As Fr. Tykhon Kulbaka, our Donetsk priest who was held in captivity and tortured for 12 day shares – we have to work on ourselves spiritually, that having been set free from a real prison or real conflict, that we not end up in the prison of hatred inside of ourselves. This message to throw off hatred is being carried through letters and appeals from myself and the bishops to the faithful, from the priests in the pulpit to their parishes, in written Church literature, through planned seminars and meetings on dialogue, peace and reconciliation, and also through our new media outlets – the internet production studio “Zhyve-TV” and the reformatted Radio Resurrection.

Where are our challenges and where do we need help? I would say that at this point, our main challenge is to keeping the fabric of the Church, our growth and capacity, in tact and ready to serve. That means:

- Continuing to build organizational Infrastructure, keeping communication and networking at our full capacity, and coordinating church initiatives specifically answering the crisis needs.
- Mobility for priests in Eastern Ukraine and for our chaplains.
- Formation and training for leaders (priests, religious, chaplains, catechists, youth).
- Programs and materials strengthening parish communities. Fostering communication – carrying the message of the Good news in all situations.
- Continuing to build physical infrastructure, where it is still lacking (churches, pastoral training centers, monastic and retreat houses).
- Any programs that facilitate ministry to children and youth.

Conclusion

With this I'd like to finish up my brief talk to allow for time for questions and discussion, but before I do, I would like to express, on behalf of all the bishops, priests, religious and faithful of the Ukrainian Greek Catholic Church, our thanks. To all of you. “Thank you”, they are just 2 small words, but they are expressed with a great depth of sincerity and feeling of gratitude for the long-standing, faithful support and friendship which Kirche In Not has provided to the Church in Ukraine.

I do not speak these words lightly. I experienced the effects of this friendship first hand. First as a seminarian, later as a student studying abroad, then as the rector of the Lviv seminary, later as an administrator of the Patriarchal Curia, and now as the head of the Ukrainian Greek Catholic Church. While not belittling the support of others, I think it is fair to say that your friendship and solidarity with the Ukrainian Greek Catholic Church has been unmatched – beginning from the time of persecution, to legalization, to our first baby steps in freedom in the early 1990's, and now to our 'teen years' of growth and recovery. And particularly, I want to express our thanks for the quickness in response for many of the emergency projects of the last year. I cannot express to you fully what it meant to be under such new pressures and needs and to feel the immediate support of our friends.

In all that we spoke about today, the growth in the capacity of the Church to serve has been the main factor helping us to be 'who we are' – and you have been and continue to be an intrinsic part of that growth. Not just through your support, but as I mentioned through your friendship and the relationships we have built. I think that I speak for all when I say that we have experienced the love and care of the Kirche in Not staff members and donors for many years. And this 'communion' you invited us into, this is an important element of our strength in the face of adversity.

ВСІХ СВЯТИХ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ

Рішенням Синоду єпископів УГКЦ у четверту неділю після Зіслання Святого Духа постановлено святкувати празник Всіх святих українського народу.

Усі свята літургійного року Вселенської Христової Церкви безпосередньо пов'язані з величезним таїнством Богочоловіка, яке, за Провидінням Господнім, стало основою нашої віри. Кожне торжество, незалежно від свого місця в календарі та часової віддаленості від Празника празників — світлого дня Пасхи, — ніби якоюсь невидимою ниткою з'єднане зі спогадом про Воскресення. Пригадуємо це славне дійство не лише щодня, як апостоли, служінням Таїнства Христової Жертви в Пресвятій Євхаристії, і в пам'яті святкування кожного "першого дня тижня", "дня Господнього" у неділю, і в радості поминання будь-якого з великих двана-десятих Господських чи Богородичних празників — дивовижних подій історії спасіння, які безпосередньо співвідносні з Торжеством торжеств, і в окремих щоденних святкуваннях кожного одиничного вияву сили і могутності Воскреслого Спасителя, сповіщених світові через життя і діяння його святих.

Зачудовані многоликістю таких проявів, ми, серед нашої обмеженості та немочі, пробуємо узагальнювати для себе ці спалахи Духа, беручи за приклад для наслідування якусь одну з чеснот та цих праведного життя в Бозі цих великих подвижників, в особливий спосіб виокремлюючи та підкреслюючи її значимість для нас через тексти величань та благодарення Богові наших літургійних моли-тов. Так постають перед нашими очима численні когорти великих патріархів, побожних праотців, богоносних отців, богоглаголивих пророків, всехвальних апостолів, добропобідних мучеників, неustraшимих ісповідників, чеснотливих стратотерпців, ангелоподібних преподобних, гідних подиву безсрібників і чеснотливих праведних...

Особливо радісно стає на серці українського молільника, коли він врядигоди впізнає тих, чії чесноти і свідчення є особливо близькими йому за духом, бо їхні життя і діяльність по-особливому пов'язані плоттю і кров'ю з нашим народом, його історією, куль-турою та релігійним переживанням. Ось і сьогодні відчуваємо особливе піднесення, прохаючи про заступництво перед тронем Всевишнього у наших болях та немочах святих рівноапостольних великих князів і просвітителів української землі Володимира та Ольгу, стовпів віри й славетних воїнів Христових, засновників українського монашества преподобних Антонія і Теодосія, світочів смирення, побожності, миру, справедливості та непротивлення злу страдників Бориса і Гліба, подвижника церковного єднання священномученика Йосафата, преподобної Йосафати (Гордашевської), блаженних пратулинських мучеників Данила, Луку, Вартоломея, Онуфрія, Пилипа, Костянтина, Микиту, Ігнатія, Вікентія, Івана, Константина, Максима, Михаїла та їх братів у зв'язі муче-ництва пізніших часів Миколая, Григорія, Йосафата, Івана, Гри-горія, Василя, Микиту, Симона, Теодора, Павла, Петра, Климентія, Леоніда, Миколу, Омеляна, Зенона, Івана, Северіяна, Якима, Віталія, Андрія, Миколу, Романа, Олексія, Лаврентію, Олімпію, Тар-сикію, Володимира... і сотень чи навіть тисяч тих інших наших братів і сестер, імен яких ми не знаємо, але котрі, як і вони, осяяні сяйвом божественної слави.

Саме сьогодні маємо можливість глибше замислитися над значимістю цих невідомих, але таких рідних нам людей у справі нашого з вами спасіння. Адже це саме сьогодні збірна свято всіх тих, хто в різний час і в різний спосіб своїм свідченням віри зумів притягнути на нашу землю благодать Святого Духа, котра, хоч незрима за своєю природою, так видимо виявила себе і в нашому з вами покликанні до співучасті в тому всесвітньому братстві, що гордо зве себе Христовою Церквою. Невідомі нам їхні імена, але чи від цього повинна бути меншою наша їм вдячність, інакші умови нашого і їхнього життя і деколи ми дуже віддалені один від одного у часі, але чи є це перешкодою для молитви?

З іншого боку, це свято є для нас не тільки прикладом подвижництва, воно також сповнене благодарних і просительних молитов за їхнє дієве заступництво, але і празником нас самих, днем, коли торжествуємо і нашу з вами святість. Поміркуймо лишень, якщо в контексті цього святкування говоримо про багатьох "незнаних нам подвижників", ми не маємо права зачислити до когорти наших канонізованих святих чи блаженних і тих, хто безпосередньо був із нами, хто спасався зовсім поруч?

А що вже говорити про тих наших сучасників, які в побуті й на роботі, у родинному житті чи в приятельських і добросусідських стосунках, серед небезпек і терпінь спокійно живуть і трудяться з любов'ю, радістю, миром, терпеливістю, добротливістю, милосердям, вірою, лагідністю і поміркованістю... Чому б мали ми закрити очі та соромитися тієї святости, яку Бог щедро виливає на них, виявляючи її у всіх цих їхніх добрих справах? Чи не тому, що ми не звикли бачити благодіяння Господні у власних душах, що слово "святий" — за велінням духа цього світу — звучить у наших вухах радше як глузування, що ніяк не насмілимося повірити в те, що й ми святі, і взяти нарешті на себе самих відповідальність за власну святість? Тому так важливо сьогодні нам, християнам України третього тисячоліття, йти за Христом і "поводитися, як діти світла", пам'я-тати, що сьогоднішнім торжеством Господь перекидає до наших сердець ще один місток через прірву гріха, яка відділяє нас від Його святости, укріплюючи нас і заохочуючи сміливо ступати тим вузьким шляхом досконалости, що його проторили нам сотні і тисячі наших відомих і невідомих братів-співучасників Його благодати.

ЗІ СВЯТИМИ УПОКОЙ

Бл. п. Анна Місяйло, літ 91 - відійшла у вічність 28-го травня 2015 року. Похорон відбувся у нашій церкві Покров Пресвятої Богородиці - 1-го червня ц. р. а відтак покійну Анну поховано на цвинтарі Centennial Park Cemetery. Залишила у смутку сина Стефана з родиною, дочку Лесю з родиною. Складаємо родині наші найщиріші співчуття, а душу покійної Анни поручаємо святим молитвам. **Вічна їй Пам'ять.**

Бл. п. Євстахія Чорній, літ 91 - відійшла у вічність 30-го травня 2015 року. Похорон відбувся у нашій церкві Покров Пресвятої Богородиці - 4-го червня ц. р. а відтак покійну Євстахію поховано на цвинтарі Centennial Park Cemetery. Залишила у смутку приятелів і родину в Україні. Складаємо родині наші найщиріші співчуття, а душу покійної Євстахії поручаємо святим молитвам. **Вічна їй Пам'ять.**

***Адміністратор Парафії Покров Пресвятої Богородиці
о.протоєрей Тарас Горпиняк***

тел. 8272 6031. Мобільний тел. 0424 405 441.

Fr. Taras Gorpynyak, Parish Priest - tel/fax 8272 6031 mobile: 0424405441

Protection of the Mother of God Parish, 1A Davenport Tce, Wayville 5034 SA

e-mail: uki99@tpg.com.au

Fr. Paul Babie, Assistant Priest, tel. 8313 5521 paul.babie@adelaide.edu.au

Web-site: www.catholicukes.org.au

We're now on facebook! Search: **Ukrainian Catholic Church Wayville**